

Arrest

**nr. 343 280 van 23 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind, X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 maart 2026 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 9 maart 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij duikt voor een eerste maal in België op in 2022 bij een verkeerscontrole. Zij wordt verschillende malen gedwongen gerepatrieerd naar haar land van herkomst. Dit gebeurde onder meer in 2022 en 2023.

1.2. Op 2 mei 2025 dient een Belgische werkgever voor verzoekende partij een aanvraag voor een gecombineerde vergunning in voor bepaalde duur. Deze aanvraag heeft betrekking op het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Op 10 oktober 2025 wordt deze aanvraag geweigerd.

1.3. Op 9 maart 2026 wordt het illegaal verblijf van verzoekende partij (en haar zoon die haar volgt in de huidige procedure) vastgesteld. Te dezer gelegenheid worden zij gehoord door de diensten van de Politiezone Brussel-Hoofdstad/Elsene.

1.4. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: P.(...)

voornaam: P.(...)

geboortedatum: (...)1977

geboorteplaats: SHQIPERI

nationaliteit: Albanië

+ minderjarige zoon: P.(...), X.(...), °(...)2011, met Albanese nationaliteit

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een vrouw, een meerderjarige dochter en een minderjarige zoon in België heeft. In het hoorrecht, ingevuld door PZ Brussel-Hoofdstad/Elsene op 09.03.2026, verklaart hij dat zijn vrouw, van wie hijgescheiden is, hier is en dat zijn zoon en zijn dochter bij hem wonen. Hij zou voor de rest geen familie in België hebben.

Wat betreft zijn meerderjarige dochter moet opgemerkt worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen

wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings.

In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat alle gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven en ze dus geen verblijfsrecht hebben. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. De minderjarige zoon van betrokkene moet zijn vader volgen. Hij moet zich houden aan het verwijderingsbesluit. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op zijn minderjarig kind en dat dit tegen zijn belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene en van zijn ex-vrouw (moeder van zijn minderjarige zoon) in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen.

Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van zijn vader, die op eigen risico, ondanks zijn precaire verblijfsituatie, een gezinsleven heeft uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. De ex-partner van betrokkene, P.(...), E.(...), de moeder van zijn minderjarige zoon, zou in Tongeren wonen en de meerderjarige dochter, P.(...), O.(...) zou bij haar vader en minderjarige broer in Elsene wonen. Volgens het RAAVIS-verslag van 09.03.2026 deed PZ Brussel- Hoofdstad/Elsene al het mogelijke om de familie samen te houden en de gezinseenheid niet te schaden, maar meneer P.(...), Petro en zijn zoon weigerden de telefoonnummers van de meerderjarige dochter/zus en ex-partner/moeder aan de politie te geven, net als de plaats waar zij zich bevinden zodat zij mekaar konden vervoegen. P.(...), E.(...) en P.(...), O.(...) kunnen zich steeds aanbieden om samen met hun familie verwijderd te worden. Zij hebben steeds de mogelijkheid om

samen terug te keren naar het land van herkomst. Indien zij zich niet aanbieden, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkenen zonder hun ex-partner/moeder of dochter/zus door hun eigen gedrag in de hand wordt gewerkt.

Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).

Betrokkene maakt niet aannemelijk dat zijn minderjarig kind geen enkele band met zijn herkomstland heeft, noch dat hij een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat hij in Albanië niet zou kunnen aansluiten op school. Hij heeft wel via zijn vader/moeder een band met zijn herkomstland. Betrokkene heeft immers de Albanese nationaliteit. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene zijn minderjarig kind tot op zekere hoogte de taal en cultuur van zijn land van herkomst heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene en de moeder van zijn minderjarige zoon nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun minderjarig kind in België slechts voorlopig was. De vader/moeder diende hem tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hem zijn moedertaal aan te leren. Bovendien merken we op dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat hij zijn minderjarig kind niet in zijn moedertaal zou opvoeden, en dat hij deze taal niet in huiselijke sfeer zou gebruiken. Dit houdt in dat het minderjarig kind minstens een basis mondelinge kennis van de taal heeft om vanuit te vertrekken.

Betrokkene verwijst naar de scholing van zijn minderjarig kind, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat het kind van betrokkene hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeft het kind van betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v.

Moldavië, par. 140). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in precair verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat een kind in België school gelopen heeft en school loopt, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de vader en moeder bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten. Indien zijn minderjarig kind zijn schooljaar moet onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene om zich manifest in precair verblijf te nestelen.

Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen.

Betrokkene verklaarde in het hoorrecht van 03.12.2022 ingevuld door PZ Dilbeek dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert terug te keren naar zijn herkomstland, dat hij enkel bloeddrukproblemen heeft. Betrokkene verklaarde op 06.07.2023 in het hoorrecht afgenomen door PZ Riho dat hij ook niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar het herkomstland, dat hij enkel medicatie neemt voor een te hoge bloeddruk. In het hoorrecht van 09.03.2026 afgenomen door PZ Brussel-Hoofdstad/Elsene verklaart betrokkene dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren naar Albanië. In het administratief dossier van betrokkene bevinden zich er geen medische documenten die zijn beweringen staven. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds een jaar en een half in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Op 03.12.2022 werd aan betrokkene een inreisverbod van twee jaar betekend. Betrokkene maakte ook het onderwerp uit van een bijlage 13 septies en werd overgebracht naar het gesloten centrum waar hij gerepatriëerd werd op 16.12.2022. Op 06.07.2023 werd betrokkene geïntercepteerd door PZ Riho voor illegaal verblijf. Op het moment van de interceptie was het inreisverbod van twee jaar nog geldig. Betrokkene besloot dus naar België te reizen op een moment dat zijn inreisverbod nog geldig was. Daaruit kunnen we afleiden dat betrokkene zich niet hield aan de maatregel die hem werd opgelegd en bijgevolg niet heeft meegewerkt met de overheden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaarde in het hoorrecht van 03.12.2022 ingevuld door PZ Dilbeek dat hij niet terugkeerde naar Albanië omwille van economische problemen. Op 06.07.2023 verklaarde betrokkene in het hoorrecht afgenomen door PZ Riho dat hij niet terugkeerde naar Albanië omwille van familiale problemen. Op 09.03.2026 verklaarde betrokkene bij PZ Brussel- Hoofdstad/Elsene dat hij naar België kwam omdat zijn zoon dan naar school kon gaan in een betere school en ook omwille van economische redenen. Hij verklaarde dat hij niet terugkeerde naar Albanië voor diezelfde redenen en dat hij zijn zoon hier niet alleen kan laten. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde.

Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Albanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaarde in het hoorrecht van 03.12.2022 ingevuld door PZ Dilbeek dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert terug te keren naar zijn herkomstland, dat hij enkel bloeddrukproblemen heeft. Betrokkene verklaarde op 06.07.2023 in het hoorrecht afgenomen door PZ Riho dat hij ook niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar het herkomstland, dat hij enkel medicatie neemt voor een te hoge bloeddruk. In het hoorrecht van 09.03.2026 afgenomen door PZ Brussel-Hoofdstad/Elsene verklaart betrokkene dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren naar Albanië. In het administratief dossier van betrokkene bevinden zich er geen medische documenten die zijn beweringen staven. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds een jaar en een half in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Op 03.12.2022 werd aan betrokkene een inreisverbod van twee jaar betekend. Betrokkene maakte ook het onderwerp uit van een bijlage 13 septies en werd overgebracht naar het gesloten centrum waar hij gerepatriëerd werd op 16.12.2022. Op 06.07.2023 werd betrokkene geïntercepteerd door PZ Riho voor illegaal verblijf. Op het moment van de interceptie was het inreisverbod van twee jaar nog geldig. Betrokkene besloot dus naar België te reizen op een moment dat zijn inreisverbod nog geldig was. Daaruit kunnen we afleiden dat betrokkene zich niet hield aan de maatregel die hem werd opgelegd en bijgevolg niet heeft meegewerkt met de overheden.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

4° Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied en heeft zich nooit bij de bevoegde overheden aangeboden of heeft nooit de nodige handelingen gesteld om zijn verblijfssituatie in orde te brengen.

Betrokkene beweert sinds een jaar en een half in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken. Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

1.5. Op 9 maart 2026 wordt er ten aanzien van verzoekende partij eveneens besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies).

1.6. Op 16 maart 2026 legt verzoekende partij per J-BOX een verzoekschrift neer houdende een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. Betreffende de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1.1. Uit het op 16 maart 2026 ingediende verzoekschrift blijkt dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend enerzijds door verzoekende partij in eigen naam en anderzijds door verzoekende partij in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat het gezin van verzoekende partij bestaat uit verzoekende partij, de minderjarige zoon in kwestie en een op heden meerderjarige dochter. Verzoekende partij beweert ook dat zij intussen gescheiden is van haar echtgenote en tevens de moeder van haar kinderen, maar dat deze dame desalniettemin wel in België verblijft. Het administratief verslag van de optredende politiediensten vermeldt zelfs een mogelijk adres.

In het verzoekschrift vermeldt verzoekende partij zelf dat: *“De ex-partner en de moeder van de kinderen, E.P., verblijft thans eveneens nog op Belgisch grondgebied”*.

2.1.2. De Raad stelt vast dat de zoon van verzoekende partij die haar als minderjarige blijkt te vergezellen in de huidige procedure, op heden veertien jaar is en bijgevolg gelet op diens jonge leeftijd niet het onderscheidingsvermogen of de bevoegdheid heeft om zelfstandig een schorsingsberoep bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen voor de Raad.

Artikel 35, §1, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht bepaalt dat :

“§ 1. Het ouderlijk gezag, de voogdij en de bescherming van een persoon en de goederen van een persoon die jonger is dan achttien jaar worden beheerst door het Verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, gesloten te 's-Gravenhage op 19 oktober 1996.

Zulks geldt ook indien de persoon jonger is dan achttien jaar en de internationale bevoegdheid gegrond is op de bepalingen van Verordening (EU) 2019/1111 van de Raad van 25 juni 2019 betreffende de bevoegdheid, de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid en betreffende internationale kinderontvoering of op de bepalingen van deze wet.

(...)” (eigen onderlijning)

In artikel 17 van het Verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijk recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheden en maatregelen ter bescherming van kinderen zoals gesloten te 's Gravenhage voorziet men dat:

“De uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid wordt beheerst door het recht van de Staat van de gewone verblijfplaats van het kind. Indien de gewone verblijfplaats van het kind wordt verplaatst, wordt de uitoefening beheerst door het recht van de Staat van de nieuwe gewone verblijfplaats.” (eigen onderlijning)

Ook de Brussel IIbis Verordening, die overigens voorrang heeft op het voorheen aangevoerde Verdrag, voorziet in het artikel 7 dat:

“1. Ter zake van de ouderlijke verantwoordelijkheid zijn bevoegd de gerechten van de lidstaat op het grondgebied waarvan het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip dat de zaak bij het gerecht aanhangig wordt gemaakt.” (eigen onderlijning)

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat het gepast voorkomt om in dit geval het Belgisch recht toe te passen vermits verzoekende partij haar gewoonlijke verblijfplaats heeft op het Belgische grondgebied op het moment dat het beroep werd ingediend. In deze zin voorziet het artikel 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek in de regeling in verband met het ouderlijk gezag. Meer in het bijzonder blijkt uit de artikelen 373 en 374 van hetzelfde wetboek dat het ouderlijk gezag gezamenlijk wordt uitgeoefend door de ouders ongeacht het feit dat zij samenleven of niet.

Voor wat de vertegenwoordiging van minderjarigen betreft, heeft de wetgever een regeling voorzien waarbij een weerlegbaar vermoeden ten aanzien van derden te goeder trouw wordt ingevoerd dat iedere ouder toestaat zelf op te treden en waarbij de instemming van de andere ouder vermoed wordt. Dit vermoeden geldt echter enkel voor wat betreft de handelingen in verband met het gezag over de persoon (artikel 373, alinea 2) en het beheer van de goederen (artikel 376, alinea 2) en heeft geen betrekking op de mogelijkheid tot vertegenwoordiging in het kader van een procedure. Verzoekende partij voert ter zitting aan dat de bestreden beslissing ook op dezelfde wijze enkel ten opzichte van haar en haar zoon genomen werd en er mogelijks geen hoederecht in hoofde van de moeder is.

Uit het voorgaande volgt echter dat ouders in het kader van een beroep tegen een administratieve beslissing samen in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers dienen op te treden behalve wanneer één van hen aantoonbaar over het exclusief ouderlijk gezag te beschikken wat door verzoekende partij niet bewezen wordt. Integendeel zelfs, er blijkt immers uit het administratief dossier dat de moeder van het kind van verzoekende partij bekend is en dat zij zelf aangeeft dat zij in België aanwezig is. Dit volstaat dan ook geenszins om te besluiten dat er sprake zou zijn van een exclusief ouderlijk gezag over de zoon van verzoekende partij dat louter door diens vader uitgeoefend zou kunnen worden en dit alhoewel zij zich in haar verzoekschrift uitteffert voor wettelijke vertegenwoordiger van haar kind.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat de toepassing van het Belgisch recht er toe leidt dat het verzoekschrift onontvankelijk verklaard dient te worden in zoverre dit voor de zoon van verzoekende partij enkel werd ingediend door diens vader in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger over haar minderjarig kind waarbij zij niet aantoonbaar dat zij beantwoordt aan de voorwaarden om alleen en in diens naam deze handeling te kunnen stellen.

Hieruit volgt dat in het kader van onderhavig beroep, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kind, tenzij *in casu* de verzoekende partij aantoonbaar dat zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, *quod non*.

Het beroep is dan ook niet op ontvankelijke wijze ingesteld in de mate dat de vader van verzoekende partij alleen optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

*In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Zij bevindt zich immers op heden in de zogenaamde FITT-woning te Sint-Gillis-Waas. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt logischerwijze ook niet betwist door de verwerende partij waardoor aan de eerste cumulatieve voorwaarde voldaan is.*

3.3. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet *juncto* de schending van artikel 8 van het EVRM *juncto* artikel 12 van het EVRM *juncto* artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (afgekort: BUPO), van de zorgvuldigheidsbeginsel, *juncto* het redelijkheidsbeginsel *juncto* de materiële motiveringsplicht volgend uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Zij zet dit middel als volgt uitéén:

“SCHENDING VAN ART. 74/ 14 § 3 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 (= HIERNA AFGEKORT: VREEMDELINGENWET) IUO. SCHENDING VAN ART. 8 VAN HET EUROPEES VERDRACHT VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN (HIERNA: EVRM) IUO. ART 12 EVRM IUO. ART. 23 VAN HET INTERNATIONAAL VERDRAG INZAKE BURGERRECHTEN EN POLITIEKE RECHTEN (hierna afgekort: BUPO) IUO. DE SCHENDING VAN HET HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL IUO. SCHENDING VAN HET REDELIJKHSBEGINSEL IUO. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET) 6. De afgwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek is gesteund op de feitelijk onjuiste premisse als zou verzoeker niet getracht hebben zijn verblijf te regulariseren. Hieruit wordt afgeleid dat in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken zou bestaan en dat hij niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden. 7. In tegenstelling tot hetgeen de beslissing voorhoudt, heeft verzoeker wel degelijk getracht zijn verblijf te regulariseren en zulks op de wettelijk voorziene manier. Immers werd voor verzoeker reeds op 2 mei 2025 een aanvraag tot afgifte van een gecombineerde vergunning ingediend voor de tewerkstelling in het knelpuntberoep van vrachtwagenbestuurder. Ten bewijze van deze aanvraag voegt verzoeker volgende stukken:

- Het aanvraagformulier (stuk 2.1);
- De historiek van het dossier (stuk 2.2);
- Betaalbewijs aan DVZ (stuk 2.5);
- De neergelegde documenten die door verzoeker in Albanië werden opgevraagd, en aldus ook zijn terugkeer aantonen:

- Medisch attest met apostille (stuk 2.3)
- Strafrechtregister met apostille (stuk 2.4) Zoals hoger uiteengezet, werd de aanvraag geweigerd ingevolge beleidswijziging van de Dienst Economische Migratie: waar voorheen vrachtwagenbestuurder C wél werd beschouwd als een knelpuntberoep, werd dit hangende de aanvraag gewijzigd en werd enkel nog vrachtwagenbestuurder CE als knelpuntberoep weerhouden. Wat er ook van zij, verzoeker heeft wel degelijk getracht zijn verblijf te regulariseren en heeft hiertoe de noodzakelijke maatregelen genomen en inspanningen geleverd, hetgeen genoegzaam blijkt uit de gevoegde stukken. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij het vermeend “niet getracht hebben zijn verblijf te regulariseren” als een dragend en bepalend motief beschouwt voor het opleggen van het inreisverbod. Dit motief is evenwel gesteund op een feitelijk onjuiste beoordeling en wordt tegengesproken door de door verzoeker bijgebrachte stukken.

Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting iuo. de materiële motiveringsplicht iuo. art. 74/11 Vreemdelingenwet dient te worden aangenomen. 9. Voor indiening van huidig verzoekschrift heeft de raadsman van verzoeker verwerende partij gewezen op de indiening van de aanvraag (aangezien deze de premisse tegensprekt dat verzoeker niet getracht zou hebben zijn verblijf te regulariseren). (zie stuk 9) Verwerende partij heeft het argument helaas niet inhoudelijk ontmoet en heeft enkel gesteld dat de beslissing gehandhaafd blijft. (zie stuk 9) Waar verwerende partij verzuimt c.q. weigert (en blijft weigering) rekening te houden met de door/ voor verzoeker ingediende aanvraag tot afgifte van een gecombineerde vergunning, is de beslissing onjuist gemotiveerd, en wijst zulks op de onzorgvuldige totstandkoming van de beslissing.”

In het tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet *juncto* de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, *juncto* de schending van de materiële motiveringsplicht volgend uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet

juncto de schending van het hoorrecht (artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie) *juncto* artikel 8 van het EVRM waarbij zij dit middel als volgt uitéén zet:

"2.2.2. SCHENDING VAN ART. 74/ 13 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 (= HIERNA AFGEKORT: VREEMDELINGENWET) IUO. DE SCHENDING VAN HET HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL IUO. SCHENDING VAN HET REDELIJKHSBEGINSEL IUO. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET) IUO. SCHENDING VAN HET HOORRECHT (ART. 41 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE) IUO. ART. 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN IUO. SCHENDING VAN 10. In casu wordt aan verzoeker bevel gegeven om zijn zoon mee te nemen naar Albanië. Evenwel dient te worden vastgesteld dat

- noch zoon van verzoeker noch ook de moeder zelf werden gehoord, bijv. omtrent de thans geldende verblijfsregeling, hetgeen nochtans essentieel is gelet op de minderjarigheid van X.;
- het gegeven dat enkel verzoeker (en zijn zoon) van zijn (hun) vrijheid werden beroofd, de uitsluitende verantwoordelijkheid is van verwerende partij (cfr. supra), en dat van verzoeker en de zoon redelijkerwijze niet kan verwacht worden dat zij resp. de ex-partner c.q. de moeder zouden kunnen localiseren, mede gelet op de feitelijke scheiding tussen verzoeker en zijn ex-echtgenote; Gelet op de afwezigheid van enig verhoor van het kind of diens moeder, is het voor verwerende partij onmogelijk een adequate beoordeling te kunnen maken van de verblijfsregeling c.q. het gezinsleven van het minderjarige kind. Bij afwezigheid van een zorgvuldig onderzoek, kan verwerende partij zich er aldus niet zondermeer toe te beperken te stellen dat de zoon van verzoeker zijn vader maar dient te volgen.

Art. 74/ 13 Vreemdelingenwet bepaalt (eigen onderlijning):

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel van Richtlijn 2008/115/ EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

In overweging 24 van de Terugkeerrichtlijn kan gelezen worden, "In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend".

Een van de grondrechten is vervat in art. 24 van het Handvest dat bepaalt:

Artikel 24. Rechten van het kind

1.

Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

NL 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

Art. 51 van het Handvest verduidelijkt dat het handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen:

Art. 51. Werkingssfeer

1. De bepalingen van dit handvest zijn gericht tot de instellingen en organen van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel en tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan, overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden.

2. Dit handvest schept geen nieuwe bevoegdheden of taken voor de Gemeenschap en voor de Unie en wijzigt de in de verdragen neergelegde bevoegdheden en taken niet.

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een omzetting van art. 6 van de Terugkeerrichtlijn.

Door het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht zodat de bepalingen van het Handvest toepassing vinden, en aldus ook art. 24.2. van het Handvest.

Bovendien kan worden gewezen op volgende relevante bepalingen uit het VN- Kinderrechtenverdrag (Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind):

Artikel 3: Het belang van het kind

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

Voormelde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben directe werking.

Het VN-Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent art. 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“ Art. 3 (1): the best interests of the child as primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. (...) Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions – by for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children. » (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of Child, 27 november 2003, CRC/GC/ 2003/5, par. 12)

Art. 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag is m.a.w. niet enkel van toepassing op maatregelen die worden genomen betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van art. 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

11.

In casu werd de minderjarige Xhonatan (14 jaar oud) niet gehoord, doch enkel gehandboeid.

Aldus dient te worden aangenomen dat verwerende partij zich niet heeft bevraagd, en ook geen daadwerkelijk onderzoek heeft gevoerd naar de verblijfsregeling van de minderjarige Xhonatan tussen zijn ouders op Belgisch grondgebied.

Een zulke handelswijze is strijdig met de verplichting voor elk bestuur om het belang van het kind te laten primeren bij het nemen van een beslissing welke het kind rechtstreeks of onrechtstreeks impacteert.

Het belang van het kind vergt ad minimum immers een zorgvuldig onderzoek naar de feitelijke leefsituatie van het kind wanneer de ouders van het kind gescheiden leven, hetgeen minstens impliceert dat de verblijfsregeling m.b.t. het kind tussen de ouders op zorgvuldige wijze wordt nagegaan, alvorens de verplichting aan de ene of de andere ouder en het kind wordt opgelegd om de ene of ouder te volgen naar het land van herkomst.

Verwerende partij lijkt er ten onrechte (en op voorbarige wijze) van uit te gaan dat aan de moeder ook een bevel (zonder termijn) zou worden afgegeven, zulks zonder evenwel de moeder eerst toe te laten haar standpunt naar behoren kenbaar te maken, laat staan dat het kind werd gehoord.

Door

-

de minderjarige eerst van de straat te plukken;

-

deze vervolgens in de handboeien te slaan en te verplichten zijn vader te bellen met het oog op diens vrijheidsberoving;

-

de minderjarige nièt te horen over zijn relatie en de verblijfsregeling tgo. zijn moeder;

-

en ook de moeder niet te horen m.b.t. haar standpunt nopens de voorziene verwijdering van haar zoon; schendt verwerende partij art. 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie iuo. art. 3.1. van het VN-Kinderrechtenverdrag.

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dient

-

m.a.w. minstens te worden uitgesproken voor wat betreft de verplichting welke aan verzoeker wordt opgelegd om zijn minderjarige zoon, X. P., mee te nemen;

-

minstens te worden uitgesproken tgo. de verplichting voor X. om terug te keren, indien de bestreden beslissing deze verplichting rechtstreeks aan de minderjarige X. zou opleggen;”

3.3.2. Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel in de Vreemdelingenwet heeft echter betrekking op de formele motiveringsplicht. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals onder meer voorgeschreven door artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en

feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.3.3. Verzoekende partij gaat inhoudelijk in op de bestreden beslissing en voert in realiteit dan ook eerder de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.3.7. Uit de bestreden beslissing, een bijlage 13septies, blijkt dat deze genomen werd op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...);”

3.3.8. De Raad merkt eerst en vooral op dat het voorkomen van een situatie zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet principieel reeds voldoende is om een beslissing zoals deze op heden voorligt, afdoende te motiveren. Hierop is enkel een uitzondering voorzien voor zover de afgifte van dit bevel in strijd zou zijn met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Gelet op de gegevens zoals vervat in het administratief dossier is hiervan geen sprake.

Uit het betoog van verzoekende partij blijkt ook niet dat zij deze vaststelling betwist. De Raad kan enkel vaststellen dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat verzoekende partij, en bij uitbreiding eigenlijk ook alle gezinsleden, niet beschikt over een geldig verblijf in België en dat de vaststelling van verwerende partij dan ook gestoeld is op een correcte feitenvinding.

3.3.9. In haar eerste middel stelt verzoekende partij dat er in de bestreden beslissing verkeerdelijk vanuit gegaan is dat zij haar verblijf niet heeft trachten te regulariseren. Zij wijst daarvoor op een aanvraag voor een gecombineerde vergunning die zij in 2025 ingediend heeft.

Dit blijkt echter een zeer losse weergave van de realiteit te zijn waarbij het gepast voorkomt om op te merken dat verzoekende partij herhaaldelijk gedwongen gepatrieerd werd naar haar land van herkomst. Dit gebeurde onder meer nog in 2023. Het klopt dat verzoekende partij nadien een aanvraag gedaan heeft voor een gecombineerde vergunning. Blijkens de stukken in dit verband van verzoekende partij zelf werd deze aanvraag op 2 mei 2025 ingediend voor verzoekende partij die op dat moment in het buitenland geweest zou zijn.

Blijkbaar is verzoekende partij sedertdien teruggekeerd naar België en heeft zij sedert haar terugkomst geen verdere stappen ondernomen om haar verblijf te regulariseren. Opnieuw beantwoorden de vaststellingen van verwerende partij aan de feitelijke gegevens zoals voorhanden in het administratief dossier en zijn de gevolgtrekkingen van verwerende partij geenszins feitelijk foutief, onredelijk of onzorgvuldig.

3.3.10. In haar tweede middel beklagt verzoekende partij er zich over dat haar minderjarige zoon en de moeder van dit kind niet gehoord werden en dat er bijgevolg geen adequate beoordeling gemaakt is van het gezinsleven van deze minderjarige. Dit zou betekenen dat er geen zorgvuldig onderzoek gevoerd werd. Onder meer verwijzend naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet besluit verzoekende partij dat de rechten van het kind niet gerespecteerd werden bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.3.11. Vooreerst en voor wat het recht betreft om gehoord te worden, merkt de Raad op dat verzoekende partij gehoord werd op 9 maart 2026 en dat haar de gelegenheid geboden werd om opmerkingen te maken ten aanzien van haar persoonlijke situatie. Zij heeft dit blijkens de stukken zoals vervat in het administratief dossier ook gedaan en heeft daarbij opgemerkt dat zij naar België gekomen is om economische redenen en voor de scholing van haar zoon.

Tegelijk merkt de bestreden beslissing ook op dat de optredende diensten al het mogelijke gedaan hebben om contact te kunnen opnemen met de meerderjarige dochter van verzoekende partij, maar ook met de moeder van de minderjarige zoon. Verzoekende partij heeft daarbij geweigerd mee te werken met de overheden wat nochtans niet tegen haar belang lijkt in te gaan. Dit blijkt ook uit het administratief verslag dat werd opgesteld door de optredende politiediensten waarin zij aangeven een maximum gedaan te hebben om het gezin in zijn geheel te horen.

Uit het gehoor van verzoekende partij blijkt alleszins niet dat er sprake zou zijn van een bijzondere omgangsregeling. Integendeel, verzoekende partij merkt op dat haar zoon (en ook de meerderjarige dochter) bij haar verblijven. Bovendien heeft verzoekende partij, indien hiervan al sprake zou zijn, geweigerd de bevoegde diensten hiervan in te lichten waardoor er niet op heden verweten kan worden dat er geen rekening gehouden werd met dit element dat alsdan ook simpelweg niet ter kennis was van de verwerende partij.

3.3.12. Voor wat het belang van het kind betreft, wijst de Raad dat dit belang twee deelaspecten omvat, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen.

Verzoekende partij kreeg een beslissing ter kennis gegeven die ook gevolgd dient te worden door haar zoon waardoor deze zoon minstens samen blijft bij de ouder waar zij bij blijft te verblijven. De eenheid van het dagelijkse gezin van verzoekende partij en haar zoon blijft onveranderd. De bestreden beslissing gaat nader in op de verblijfshistoriek van het gehele gezin en geeft aan dat de tegenwerking van verzoekende partij er niet toe kan leiden dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet niet zouden nageleefd moeten worden.

De minderjarige waarvan sprake is momenteel veertien jaar oud en er blijkt nergens uit dat hij geen enkele voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst. Uit het administratief dossier en de verklaringen van verzoekende partij van destijds blijkt dat de zoon waarvan sprake minstens in 2022 nog met zijn moeder en zus in Albanië was.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat het belang van het kind geen vrijgeleide kan zijn om elk kind, wiens levensomstandigheden er hierdoor op verbeteren, tot verblijf te moeten

toelaten. Het Grondwettelijk Hof merkte in een arrest van 13 juli 2017 tevens op dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft.

Dit rechtscollege verduidelijkte evenzeer dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie, maar dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen.

Evenmin verhindert het hoger belang van het kind dat er een correcte toepassing gemaakt wordt van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Bovendien geniet het kind of de andere gezinsleden waarvan sprake niet over een geldig verblijf in België.

De bestreden beslissing gaat daarnaast overigens ook in op de mogelijke banden die de zoon van verzoekende partij nog zou moeten hebben met het land van herkomst en kan er uiteraard ook niet voorbij gegaan worden aan de verantwoordelijkheid van de ouders van een minderjarig kind die ervoor kiezen om in onwettig verblijf een gezinsleven te onderhouden wetende dat zij zich en hun kinderen daardoor moedwillig blootstellen aan risico's.

Ook op het vlak van de scholing van de zoon van verzoekende partij gaat de beslissing nader in op de argumenten die verzoekende partij bij haar gehoor heeft voorgebracht. Opnieuw ook dit element niet tot een ander besluit leiden en biedt dit al evenmin soelaas voor wat het onwettige verblijf betreft.

3.3.13. Waar verzoekende partij betoogt dat het hoorrecht geschonden is merkt de Raad bijkomend nog op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring leidt van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het verlies van haar verblijfsrecht van rechtswege, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet beslissen tot verlies van het verblijfsrecht hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoekende partij stelt in dit verband dat er geen onderzoek gevoerd werd naar de verblijfsregeling van haar minderjarige zoon en dit zeker in het kader van gescheiden ouders. Verwerende partij zou er te snel vanuit gegaan zijn dat de moeder van de zoon van partijen ook een bevel zou krijgen om het grondgebied te verlaten zonder termijn om hier ook gevolg aan te geven en dit zonder haar eerst te horen.

Eenzijds blijkt echter dat verzoekende partij verklaard heeft dat haar zoon en dochter bij haar verblijven en anderzijds weigerde zij de ordediensten in de mogelijkheid te stellen om contact op te nemen met de bewuste moeder. Dit doet overigens nog steeds geen afbreuk aan het feit dat geen van hen allen over een geldig verblijfsrecht beschikken in België en bovendien werden de overige elementen die verzoekende partij aanhaalde (zoals de scholing van haar zoon) beoordeeld in de bestreden beslissing.

Verzoekende partij kan bijgevolg geen elementen aanbrengen die het niet nemen van de beslissing of tot een andersluidende beslissing hadden kunnen aanleiding geven. Verzoekende partij toont aldus niet aan dat hij verwerende partij (bijkomende) inlichtingen had kunnen meedelen die het nemen van de bestreden beslissing kon beïnvloeden. Er kan dan ook niet worden besloten dat de hoorplicht of het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissing. Minstens blijkt niet dat verzoekende partij een belang heeft bij zijn kritiek dat hij niet of naar haar mening onvoldoende werd gehoord.

3.3.14. Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag volstaat, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekende partij kan dan ook de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).

3.3.15. Voor wat de omstandigheden betreft waarin de zoon van verzoekende partij aangehouden zou zijn, wijst de Raad erop dat zij op dit vlak geen bevoegdheid heeft om hier enige uitspraak over te doen.

3.3.16. Verzoekende partij voert in haar beide middelen de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het EVRM, van artikel 23 van het BUPO-verdrag, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en blijkens de inhoud van het verzoekschrift ook van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, maar merkt behoudens een vermelding van deze bepalingen nergens in welke mate er sprake zou zijn van een schending hiervan.

Op dit vlak is het middel dan ook in ieder geval onontvankelijk.

3.3.17. Verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van de door haar aangevoerde beginselen en bepalingen niet aannemelijk.

Bijgevolg wordt er geen ernstig middel aangevoerd waardoor aan de tweede cumulatieve voorwaarde evenmin voldaan is.

3.3.18. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. DE WILDE